

[Statsministeren.]

til det forslag, regeringen her har fremsat. De øvrige ordførere er hver med deres motivering gået imod det. Det er regeringens opfattelse, at denne konflikt ikke bør komme til udbrud, og at der bør søges en løsning, hvorved det undgås, at konflikten kommer til udbrud. Det er mit håb, at denne betragtning deles i alle tilfælde af alle ansvarlige partier i denne sal, og hvis det er tilfældet, så håber jeg, at det udvalg, der bliver nedsat om sagen, vil forsøge på i samarbejde med regeringen at finde en anden løsning end den, regeringen har peget på.

Regeringen har den opfattelse, at en løsning må findes, for virkningerne af den konflikt, der her er tale om, vil være af en sådan karakter, at det vil være helt urimeligt, om rigsdagen og regeringen på en tid, da vi kæmper for at holde valutastillingen så nogenlunde og i det hele forbedre vort lands økonomi, med hænderne i skødet lader denne konflikt komme til udbrud. Jeg udtaler da det håb, at udvalgsforhandlingen vil give mulighed for at finde en løsning på denne sag.

Bundvad: Jeg vil gerne gøre en enkelt bemærkning til, hvad de andre ærede ordførere har sagt, først til det ærede medlem hr. Axel Kristensen, der var inde på nogle principielle betragtninger om strejkerettens forhold til liberalismen og konstaterede, at strejkeretten faktisk har været ophævet siden valutacentralens oprettelse. Det er sådan en mundfuld, som vistnok er løbet for let over tungen. Hvis man vil se nærmere på det, vil man meget hurtigt opdage, at sådan forholder det sig ikke. Jeg kan bare minde om typografstrejken, som enhver husker.

Nej, det, der er sket gennem årene siden først i 30'erne, er, at man, om jeg så må sige, har koncentreret de faglige overenskomst-situationer i større situationer. Forhandlingsregler er vedtaget, hvorefter overenskomsterne har fælles udløbstid; der er samarbejdsregler, der er afstemningsregler og forskellige andre ting, der betyder, at vi bliver fri for de mange små arbejdsstandsninger, og det hele topper sig op i større situationer. Dertil kommer, at arbejdes og arbejdsgiveres evne til, eventuelt ved hjælp af forligsinstitutionen, at komme til positive resultater uden åben kamp har været stærkt fremherskende gennem årene op igennem 30'erne og også efter befrielsen.

Det ærede medlem sagde endvidere, at en nedsættelse af arbejdstiden medfører en nedgang i produktionen. Jeg ville have forsvoret, at det var en moderne industri-

mand som det ærede medlem, der kom med en sådan udtalelse. Det er et gammelt dogme, som ikke kan holde. Arbejdstiden har i tidligere tider været betydeligt længere, end den er nu, samtidig med at produktionen var betydeligt lavere end nu. Man glemmer den faktor, der hedder den tekniske udvikling. Det viser sig, at gennem den kan man opnå langt større produktion ved hjælp af en betydeligt lavere arbejdstid end den, man tidligere har haft. Der er ingen, der skal få mig til at tro, at landbrugets økonomi eller driftsform ville være i fare, hvis man gav arbejderne 10 minutter kortere arbejdstid om dagen eller 1 time om ugen.

Det kan også være svar til det ærede medlem hr. Victor Larsen, der kom med en udregning af, hvordan en tænkt arbejdstid på 8 timer skulle fordeles over døgnet, og derunder indlod sig på en overdrivelse, som jeg synes ikke helt var på sin plads. Sagen er den, at forskellen mellem de 8 timer, som det ærede medlem talte om, og den arbejdstid på 9 timer, vi har i dag, ikke er så stor, at den kan berettige til den skitsering af ødelæggelse af landbrugets driftsform, som det ærede medlem hr. Victor Larsen kom med.

Det ærede medlem hr. Victor Larsen mindede om, at husmændene var gået sammen med de øvrige grupper i landbruget mod den foreslåede arbejdstid. Ja, det er desværre rigtigt. Det må man konstatere som en kendsgerning, og jeg vil tro, at det med beklagelse vil blive bemærket i adskillige kredse, at sådan har det været.

Når man i mejeribrugene har været inde på tanken om en vis lærlingebegrænsning, beror det på, at der uddannes altfor mange lærlinge i mejerifaget. Såvidt det er oplyst for mig, er stillingen den, at ikke mere end halvdelen af de unge, der uddanner sig som mejerister, kan finde beskæftigelse i faget. At opretholde udklækningsanstalter for mejerister, der snarest må søge over i andre fag, synes ikke at være rimeligt overfor de unge.

I anledning af det ærede medlem hr. Victor Larsens bemærkninger om arbejdsmændene, der skulle være mejerister efter to år, og hans forundring derved vil jeg gerne sige, at det er jo netop fra konservativ side, at man gang på gang hævder, at det fagforeningssystem, vi har, er for stift, at der skal være større bevægelighed mellem fagene, således at man har mulighed for en lettere placering. Dette tager det foreliggende forslag sigte på, og derfor undrer det mig, at det ærede medlem hr. Victor Larsen reagerer imod det.

Det er ikke rigtigt, når det ærede medlem